

Анатолій Колот

ВІН МАВ ДАР ОСОБЛИВОЇ МУДРОСТІ...

Формально я не був учнем Володимира Васильовича Онікієнка, однак з повним правом можу назвати його своїм учителем.

Працюючи в одній науковій сфері, ми були знайомі давно, але по-справжньому близько зійшлися і подружилися, коли разом працювали у ВАК України (2002–2006 рр.). Ця складна, важка, часто невдячна робота мала одну безсумнівну перевагу — наукове спілкування і взаємозбагачення досвідом високопрофесійних, небайдужих, творчих людей, яке для усіх нас було хорошою школою об'єктивної професійної оцінки і добрих людських стосунків. У цьому науковому товаристві Володимира Васильовича любили і поважали за його високі стандарти, чіткі принципи, конструктивні пропозиції, а також за його особливу інтелігентність і благородство.

Відтоді наше спілкування переросло у справжню дружбу, осяяну його батьківською турботою і талантом Учителя.

В. В. Онікієнко і А. М. Колот під час роботи у ВАК України, 2002 р.

Він мав дар особливої мудрості і далекоглядності, як ніхто, умів бачити перспективи, виділяти головне і спрямовувати сили на його досягнення, не зупинятися на тому, що неможливо змінити, а знаходити найкращі варіанти удосконалення того, на що можна вплинути.

Володимир Васильович щиро бажав мені успіху, сприяв, допомагав і радів моїм досягненням. Коли він бачив якісь мої резерви, то ввічливо, спокійно, але водночас чітко і конкретно звертав на них мою увагу. Якщо я в калейдоскопі щоденних справ не робив того, що він мені радив, він умів знову і знову коректно нагадати, підштовхнути, допомогти, щоб досягти результату. Так, наприклад, було з моєю монографією «Соціально-трудова сфера: стан відносин, нові виклики, тенденції розвитку» (2010 р.). Багато висвітлених у ній ідей, переконань, пропозицій були виточені в наших з Володимиром Васильовичем розмовах, він дуже хотів, щоб я оприлюднив у книжці думки, які ми обоє вважали важливими для суспільства. Я і зараз, згадуючи ті розмови, чітко чую його слова: «Анатолий, ты *должен* это сделать! Есть темы, уже выписанные, и там мало что изменит ещё одна, даже умная работа... Но эта тема — *твоя*, только ты сможешь озвучить её так, чтобы люди услышали и поняли!»

Коли зрідка на мене находила хвиля розчарування або сумніву в результативності наших наукових розробок, він завжди знаходив слова підтримки: «Понимаешь, Толя, я тебе так скажу: ты, может, и не сможешь изменить ситуацию, но ты *обязан* заявить свою позицию... Умные люди эту мысль поймут, и, возможно не сейчас, а позже, но это даст результат».

Володимир Васильович завжди, до останніх днів, навіть коли хворів, любив життя і намагався, як міг, його покращувати. Він щиро цікавився ситуацією на нашій кафедрі і в університеті, стежив за новинами у ВАКУ, пам'ятав дні народження й обов'язково знаходив особливі, натхненні вітальні слова, що відкривали нові горизонти й окриляли на їх досягнення. Напевне, не буде помилкою виділити як основну таку його рису: цілеспрямованість і активність у

діях, що змінюють цей світ на краще, і залучення до цієї діяльності всіх, кого він любив і поважав.

На жаль, одна з його ідей так і залишилася поки що нерезалізованою. Він дуже хотів і заохочував мене створити Асоціацію трудовиків України. Напевне, успішна діяльність такої організації була б гідним продовженням благородної справи розвитку вітчизняної науки про працю, якій Володимир Васильович присвятив своє натхненне життя.

